

Паралимеди

Бр.47 јули/август 2008.

Разговор са амбасадором Јапана Тадаши Нагаијем стр. 4-5

У гостима код његове Екселенције,
амбасадора Јапана,
господин Тадаши Нагаија.

Наш параолимпијец Драженко Митровић и јапански
војни аташе одмеравају снагу.
стр. 3

**ТРАДИЦИОНАЛНИ
9. ОЛИМПИЈСКИ ДАНИ
од 05. до 27. јуна 2008.
стр. 6**

Билтен

Дома за одрасла инвалидна лица

Пошледи

Адреса: Аутопут 18; Земун, тел.319-32-42

ЖИРО-РАЧУН: 840-676661-64

(са назнаком за БИЛТЕН)

Управа за јавна плаћања при
Министарству финансија

За издавача: Утјеха Шћекић

Главни и одговорни уредник:
Душан Ђуровић

Лектор: Ивана Зубер

Технички уредник: Љубица Музички

Маркетинг: Жељко Димитријевић

Редакција:

Ђурђица Лазић, Момчило Ружичић, Саша
Поповић, Тања Војводић, Александар
Бојчевић, Зорица Филиповић, Бранко
Милинковић.

Спољни сарадници:

Петар Дурковић, Љубинка Боризовски, Иванка
Јовановић, Предраг Вукасовић, Богданка
Чабак, Марина Никић.

е-маил:

usd_zemun@yahoo.com

dominv@sezampro.yu

ШТАМПА

„Пекограф”

ул. Војни пут 258 б, Замун

тел. 314-91-66

Тираж 300

ЛИЧНА КАРТА ДОМА

Дом за одрасла инвалидна лица је установе социјалне заштите, намењена за трајни смештај одраслих (20-55 година), телесно инвалидних лица. У Дому су смештене 83 особе, са дијагнозама мишићне дистрофије, церебралне парализе, мултипле склерозе, квадриплегије, параплегије и сл.

Дом је смештен у близини К.Б.Ц. Бежанијска Коса, на периферији града Земунa.
Адреса: Аутопут број 18, Земун

Телефони:

Удружење станара Дома Тел/Факс 011/26-07-336

www.usd.org.yu

Социјални радник, психолог, дефектолог
Тел. 011/26-07-335

Рачуноводство Тел. 011/26-07-337

Доктор и амбуланта Тел. 011/26-07-338

УВОДНА РЕЧ УРЕДНИКА

Неко је, рецимо, млад, леп, богат и цењен, па се питамо, кад желимо да оценимо његову срећу, да ли је због тога и ведар. Ако је, напротив, ведар, сасвим је свеједно је ли млад или стар, усправан или грбав, сиромашан или богат, он је, срећан.

Артур Шопенхауер

Можда је ова мисао немачког филозофа довољна за ову страну. Али ћу ипак дати себи за право, самим тим и одговорност да вас давим овим стварима. Сигурно ће већина са разлогом гракнути, како човек може бити срећан, односно ведар у инвалидским колицима, или ако ми је мала плата. Не може. Но увек има оно али, другим речима, није сваки дан бео нити је свака ноћ црна. Па тако и наш живот није баш увек горак и тежак као што ми мислимо и осећамо, јер какав је год он је наш и ми смо најодговорнији према њему, јер немамо другог. Исто тако многи ће рећи да је Артур Шопенхауер живео пре два века и да је било друго време, међутим то није никакво оправдање и разлог за нашу, мислим да ћу бити благ ако кажем, надменост, злурадост, намргођеност, сујету, себичност, грабеж, јурњару и тако даље. Само да подсетим да је и пре два века било проблема, ако не и већих него сад: харале су разне болести куге, глад, радиле су ломаче и гиљотине ако си другачије мислио. Данас тога више нема, али зато има других проблема и недаћа које човек мора и треба да носи исправно и гордо. Зато станимо мало, окренимо се око себе и пресаберисмо се да видимо колико смо мали на овој земљаској кугли. Сетимо се само колико је живота овог лета изгубљено на нашим путевима. Не бих желео да станари протумаче ово као неку утеху или радници као опомену. Верујем да је свако од нас, хтео или не хтео, више пута примио информацију о судбини ватерполисте Данила Икодиновића, човека који је својом упорношћу и скромношћу достигао спортски врхунац, да би за делић секунде све било избрисано. Милион је таквих судбина у свим областима живота. Зато својим поступцима вратимо ведрину и осмех на лица око нас. Јер живот је један.

Душан Ђуровић

У гостима код његове Екселенције, амбасадора Јапана, господина Тадаши Нагаија

НЕЗАБОРАВНО ПОПОДНЕ

Пријем у резиденцији амбасадора Јапана

Милан Каленић, Амбасадор, Драгица, Жељко и Милада

Предавање поклона Амбасадору

Пре неколико година, на промоцији Јапанског националног инструмента кото, у скупштини Београда, посредством Миле Џанковић, имала сам част и задовољство да упознам Амбасадора Јапана, његову екселенцију, господина Тадаши Нагаија. Већ први утисак је био веома позитиван и обећавао је наставак међусобне сарадње.

На наш позив да својим присуством увелича затварање традиционалних Олимпијских игара, са задовољством је прихватио и био наш драг гост. Касније се та сарадња наставила кроз бројне сусрете, како у самој установи, тако и ван ње.

Из те сарадње господин Амбасадор је постао и члан нашег Удружења "Све је могуће" а захваљујући њему лично, Влада Јапана нам је донирала два комби возила за превоз особа са инвалидитетом и четири дизалице.

Али то није све... поводом свог одласка из Србије, организовао нам је предиван пријем и дружење у парку своје резиденције. Сваког госта је лично дочекао, са сваким се поздравио и попричао на веома течном српском језику.

То поподне, 11. јула, остаће нам у прелепом сећању и незаборавној успомени, на сада већ можемо рећи, са драгим и искреним пријатељима.

Мислим да ће ове фотографије, боље од било какве речи дочарати опуштenu и пријатну атмосферу која је допринела да нам заједничко време пролети као трен.

Милада Лaziћ

Дочек пред резиденцијом

Разговарамо о нашем билтену

Амбасадор у разговору са
Милом Цанковић

Његова Екселенција, амбасадор Јапана, ГОСПОДИН Тадаши Нагаи

Поштовани читаоци, у овом броју разговарамо са његовом Екселенцијом, амбасадором Јапана Тадаши Нагаием, великим пријатељем нашег Удружења и наше Установе.

Прича нам о својој земљи, себи, свом хобију и о томе како је доживео свој рад и боравак у Србији.

Погледи: За почетак нашег разговора, Ваша екселенцијо, реците нам нешто о себи. Како сте почели да се бавите дипломатијом?

Г-дин Тадаши Нагаи: Желео сам да се бавим међународним односима и пошто сам доста сазнао о источној Европи путем музике, када сам се запослио у Министарству спољних послова Јапана и када је требало да изаберем језик који ћу усавршавати, одлучио сам се за тадашњи српско-хрватски језик. То је био мој почетак бављења дипломатијом, али и први додир са овом земљом.

Погледи: Ваша интересовања су веома разноврсна, што се могло видети и по Вашој изложби уметничких фотографија. Од када знате за ту страну Ваше личности?

Г-дин Тадаши Нагаи: Моја породица, а нарочито моја мајка, подстицали су ме да се бавим уметношћу од малих ногу. Мајка ме је слала у један сликарски кружок код једног познатог сликара у нашем комшилуку једном недељно. Тако сам се прво бавио сликарством. Затим сам се занимао за класичну музику и јако ми је жао што се нисам озбиљније бавио свирањем клавира. Но, на крају сам за свој инструмент изабрао флауту.

Фотографијом сам такође почео да се бавим рано у детињству, када ми је отац, још као дечаку, дао свој апарат на коришћење.

Погледи: Веома је велика разлика у животним поимањима између Јапана и Србије. Можете ли нам рећи шта Вас је овде у Србији, пријатно, а шта непријатно изненадило?

Г-дин Тадаши Нагаи: Разлика у менталитету и није толико велика. Можда би као разлику могао да поменем скромност. Јапанци ће ретко помињати себе, своје заслуге, испољити своја осећања, можда превише ретко. Слажем се да бисмо ту могли да учимо једни од других.

Оно што ми и после толико година проведених у овој земљи смета, јесте поимање времена и тачности. У Јапану договор: "у шест сати" значи у шест сати, а не "двадесет минута горе-доле", такође договор да ће нешто трајати сат времена, значи управо то, а не "то ће трајати око сат - сат и по, а након тога идемо на ручак".

Погледи: За време Вашег мандата, Јапан је био велики донатор нашој земљи. Колики је Ваш лични утицај у свему томе?

Г-дин Тадаши Нагаи: Донације Владе Јапана почеле су пре нешто мање од десет година, за време мог предходног боравка у тад још увек Југославији. О средствима за донације одлучује Влада наше земље, то је новац пореских обвезника Јапана, значи јапанског народа, а ми у амбасади, као један тим, заједнички спроводимо у дело доделу и надгледање коришћења тих средстава.

Погледи: Ми Вашу земљу зовемо "земља излазећег сунца". Да ли је то заиста тако?

Г-дин Тадаши Нагаи: Гледано из перспективе Европе, ми смо на истоку, на далеком истоку. Међутим, ако гледате карту света из перспективе Америке, ми смо на западу. Нова година пре долази код нас, ми неколико сати раније од других пробамо вино "Божоле нуво" трећег четвртка у новембру...

Погледи: Ваша земља је далеко отишла у техничким достигнућима. Да ли је то и колико променило начин живота и размишљања Ваших сународника?

Г-дин Тадаши Нагаи: Ми смо се одлучили за нове технологије, али се трудимо и да очувамо старе традиције. На жалост, све већа присутност технологије неминовно мења наше обичаје, начин живота и тешко је одржати неке светковине, ритуале, па и начин исхране. Мислим да је тако у свим земљама света.

Погледи: Захваљујући госпођи Мили Цанковић, упознала Вас је прво Милада Лазич, а потом и цела наша Установа. Какви су Ваши утисци на почетку тих сусрета и сада?

Г-дин Тадаши Нагаи: Почетком 2006. године ми смо организовали један концерт јапанских инструмената. Међу уметницима је била и једна жена из Србије, Алма, која је позвала Милу Цанковић са којом је дошло двадесетак станара Дома. Они су ме позвали да их посетим, што сам и учинио и посетио Дом приликом доделе медаља на Олимпијади 2006. год. Након тога смо се више пута срели и дружили у разним приликама.

Погледи: Поводом свих наших свечаности и дешавања у Установи, Ви сте нам били веома драг гост. Колико су Вама пријала та наша "дружења"?

Г-дин Тадаши Нагаи: Веома је охрабрујуће да видим колико енергије улажете у та дружења и колико се трудите да живот учините лепим.

Погледи: Какав је положај особа са инвалидитетом у Јапану и како је Ваша држава регулисала нека њихова права?

Г-дин Тадаши Нагаи: Не бих могао тачно да одговорим какав је положај особа са инвалидитетом у Јапану. Вероватно увек може да буде боље. Оно што знам јесте да су закони о заштити права особа са инвалидитетом донесени много раније него у вашој земљи, што вероватно омогућује и бољи и квалитетнији живот.

Погледи: Да ли у Србији остављате неке људе за које можете рећи да су Вам истински пријатељи?

Г-дин Тадаши Нагаи: Током свих година, које сам провео у овој земљи и током свих мандата, имао сам прилике пуно да се дружим са људима из различитих сфера друштвеног живота: политике, уметности, спорта, али и са обичним људима, да упознам многе крајеве ваше земље. Вероватно сам имао и привилегију да посетим нека места, која људи обично ретко посећују. Та су ми дружења пуно пружила, пуно сам научио. Такође сам пуно људи срео и кроз музику, фотографију и филателију.

Погледи: Имате ли нешто да поручите станарима наше Установе?

Г-дин Тадаши Нагаи: Желим вам да наставите да се дружите, да се трудите и постижете увек више и боље и надам се да ћете остати у добрим односима и са мојим наследницима.

Разговор припремила редакција Билтена

ТРАДИЦИОНАЛНИ 9. ОЛИМПИЈСКИ ДАНИ

од 05. до 27. јуна 2008. године

Момчило Ружичић, најуспешнији такмичар особа са инвалидитетом

Другога јуна навршило се 10 година од отварања нашег Дома. Тим поводом по девети пут заредом организовали смо "Олимпијске дане". Ове године они су одржавани под слоганом "КОЛИЦИМА ДО ОЛИМПА", а поводом одласка нашег Драженка Митровића на предстојеће Параолимпијске игре у Пекинг.

Удружење станара Дома (УСД) по први пут Олимпијске дане реализује у сарадњи са Савезом за спорт и рекреацију инвалида Београда (ССРИБ) и наравно, као и до сада у сарадњи са Установом - Домом за одрасла инвалидна лица.

На овој традиционалној манифестацији број учесника се из године у годину повећава. У периоду од 05-27. јуна одржано је девет турнира: у доминама, ремију, бацању висеће кугле, бацању плочица, јамбу, квизу "Асоцијација", шаху, стоном тенису и пикаду.

На турнирима су по истим правилима учествовале особе са и

без инвалидитета, како из Београда, тако и из других градова Србије. Укупан број такмичара, који су се надметали у предходним данима био је 362, или у просеку 37 такмичара на сваком одржаном турниру.

Најпосећенији турнир био је у бацању висеће кугле, где је учествовало (52) такмичара. Напоменуо бих да је наша најмлађа такмичарка Оролић Исидора, рођена 2005. године, док је најуспешнији такмичар на овогодишњим Олимпијским данима био Стојан Јовановић, пријатељ Удружења.

Церемонија свечаног затварања 9. Олимпијских дана одржана је након завршетка последње дисциплине (пикадо за жене).

Тога дана наши гости били су представници Министарства рада и социјалне политике, који су делом финансирани 9-те Олимпијске дане, представници градског Секретаријата за спорт и омладину, Секретаријата за децију и социјалну заштиту, представници општине Земун и Нови Београд, велики пријатељи наше-

га Удружења, његова екселенција Тадаши Нагаи (Амбасадор Јапана) је био спречен тако да нас је посетио други секретар господин Јамашити, затим донатори, бројни пријатељи организације, као и сродне организације особа са инвалидитетом из неколико градова Србије.

Након проглашења најуспешнијих такмичара, додела пехара, медаља, диплома и симболичних новчаних награда уследило је дружење уз музику и свечани ручак.

Председник УСД-а
Жељко Димитријевић

Журка

Стојан Јовановић,
најуспешнији такмичар

Исидора Оролић, најмлађи
учесник

ИЗМЕЂУ ДВА БРОЈА

17.06.2008.

Наш Дом посетили су представници НВО за заштиту људских права "ПРАВДА-ЛАВ".

Истога дана за све станаре стигла је донација од НВО "Хлеб живота" породични пакети за хигијену.

23.06.2008.

У склопу радно окупационе терапије паковане су мајице и кишобрани за фирму Кале.

05-27.06.2008.

Поводом манифестације Олимпијски дани за УСД стигла је донација фирми "Coca-Cola", "Pepsi" и "Књаз Милош".

01.07.2008.

Почео је курс рада на рачунару за почетнике Windows XP. Обуку једном недељно држи наша станарка Љубица Музички, уз асистенцију радног терапеута у Дому Марине Гилић.

03.07.2008.

Наш станар Милош Митић извакао је МП4 Player на наградној игри Пепсија "Одврни и освоји".

Истога дана Савет станара Дома имао је заједнички састанак са Стручним тимом Установе.

01-05.07.2008.

На пракси у нашем Дому били су ученици Негователске школе из Земуна.

06.07.2008.

После краће паузе имали смо АРТ радионицу са Др. Богданком Чабак.

07.07.2008.

Удружење станара Дома посетили су представници Удружења Бели Штап и Група "ХАЈДЕ ДА" из Београда.

21.07.2008.

Група "ХАЈДЕ ДА" заједно са креографкињом Џизел Мејсон из Енглеске је организовала презентацију Савременог плеаса, на коме могу учествовати и особе са инвалидитетом. Много више о самом плесу имаћете прилике да сазнате од септембра, када почиње истоимени пројекат.

24.07.2008.

Наш Дом посетио је лични банкар из Социјете Генерале банке ради презентације услуга банке, а имајући у виду отварање експозитуре у мегамаркету "Рода".

- У тогу јула месеца реновирано је бацалиште за спортисте особа са инвалидитетом.

- Кретивна радионица "Вредне руке" осликавала је мајице за фирму "Amara Vet".

- Набављени су Клима уређаји за кухињу, вешерај, амбуланту, фризерски салон и Интернет клуб.

- У склопу радноокупационе терапије паковане су мајице и јастучићи за фирму Кале.

- У току је ремонт котларнице.

01.08.2008.

УСД и Установу посетили су представници НВО „Живот без екстремитета”, чије седиште је у Калифорнији. Овом приликом упознали смо Николаса Вуичића из Аустралије, а пореклом је из наше земље. Његову животну причу имаћете прилику да прочитате у неком од наредних бројева нашег билтена.

04-07.08.2008.

У организацији Ш.К. "Погледи" организовано је првенство у шаху. Играло се по систему свако са сваким 30. минута по играчу, четири кола дневно. Најуспешнији такмичар на првенству био је Слободан Карадаревић.

18.07.-06.08.2008.

У склопу својих редовних активности, Удружење станара Дома (УСД) је организовало разна такмичења: отворене турнире у такмичења у висећој кугли, пикаду, плочицама, брза и прецизна трка електромоторних колица и квиз "Асоцијација".

Снежана Малешевић

КРЕАТИВНА РАДИОНИЦА КРОЗ ВЕЛИКА ВРАТА

У Дому за особе са инвалидитетом у оквиру радно-окупационих активности већ неколико година успешно ради креативна радионица, а корисницима пружа велики број активности којима могу да се баве. Броји око двадесетак чланова који се смењују у зависности од активности које се тог тренутка обављају.

Трудимо се што је више могуће да негујемо и поштујемо старе занате али нисмо затворени ни за нове и модерне ствари које све више преплављују друштво у коме живимо. Наши артикли су разноврсни и за свачији укус тако да смо постали више него препознатљиви по начину рада зато што се све ради искључиво ручно.

Неке од активности које се у њој раде су:

- израда накита од полудрагог камења и перлица,
- израда аранжмана од сувог цвећа,
- бојење грнчарије,
- израда честитки,
- израда таписерија,
- ткање, хеклање, штрикање, вез.

У сарадњи са Удружењем станара Дома (УСД) радимо и уникатни накит од фимо масе и осликавање платна презентованих на модној ревији која је одржана у Дому, а у задње време радимо нову активност - осликавање женских атлет и спортских мајица, ту нам се прикључила госпођа Јелена Михаиловић која нас је упутила у технике рада које смо убрзо савладали.

Увек смо наилазили на добре људе који су нам излазили у сурет и омогућавали продајну изложбу наших производа који су били више него одлично прихваћени. Неколико година смо наше производе излагали на земунском кеју где смо се дружили са шетачима и упознавали их са нашим могућностима да створимо нешто што је лепо. Излагали смо и на сајму козметике где смо традиционално гости целе те манифестације. Овом приликом бих се захвалила господину Петковић Борку из штампарије "Пекограф" који нам је обезбедио штанд. Тада имамо прилику да промовишемо и пласирамо наше производе широј друштвеној јавности која посећује тај сајам.

Ступили смо потом у контакт са Домом здравља у Шилеровој улици који су нам омогућили продају која је била веома успешна. Желела бих да се захвалим и господину Богдану Нешковићу, директору маркетинга и продаје у „Галеници“ на прелепом дочеку наше креативне радионице, корисника и радова. Радници Галенике су били фасцинирани нашим радовима и пријатно су били изненађени нашим умећем. Оставили смо тако добар утисак да су нас позвали обавезно да поново дођемо да их посетимо.

Следећу фабрику коју смо посетили и у којој смо излагали наше производе је Икарбус а то нам је омогућио господин Зоран Петровић. У Икарбусу смо се осећали као да смо део једне срећне породице колико су радници били добри и пријатни према нама. Имали смо првокласну услугу. Такође смо представљали наше производе у фирми „Лукоил“ који су нам изашли у сусрет из простог разлога јер смо ми били толико скромни тражећи од њих само простор да изложимо наше производе што су нам они и омогућили. Захвалила бих се Мирјани Правдић на указаном поверењу. Следећу продају смо имали током Еуросонга у Чика Љубиној улици где смо излагали наше артикле а то нам је била и прилика да изађемо мало до града и да се дружимо са добрим људима из организације „Наше руке“ који су нам омогућили то а и сами учествовали са својим ручним радовима. Имали смо и изнванредну сарадњу са госпођом Афродитом Бајић којој се свидело наше умеће и која је купила наше производе рекламирајући их свима. Приликом једне конференције у Сава Центру где нас је позвала госпођа Афродита да присуствујемо са нашим производима а било је приче о запошљавању особа са инвалидитетом. Том приликом нас је представила свима а госпођа Мила Џанковић је позвала гувернера Народне банке који је такође био присутан да погледа наше производе. Био је одушевљен и обећао нам је да ће нам помоћи да се представимо и код њих што смо ми и покушавали, али безуспешно. Још смо били присутни и на сајму невладиних организација где нас је позвао господин Шеховић. Стигли смо чак и до Рајца где се ове године у јулу традиционално одржава косидба са бројним посетиоцима, а на ту манифестацију су нас позвали пријатељи из организације „Наше руке“.

Последње што смо радили била је наруџбеница од 100 ручно осликаних мајици са мотивима мачке а то је уједно и лого једне ветеринарске амбуланте. Госпођа која их је наручила била је одушевљена нашим радом тако да је рекла да ће сигурно наставити сарадњу са нама.

Овом приликом бих се захвалила и преданим људима који раде у креативној радионици на свом знању и умећу да направе тако дивне уникате које сваког остављају без даха, по којима смо постали више него препознатљиви, а то ми је веома драго. Надам се да ће нам и убудуће људи указивати поверење и излазити у сусрет да промовишемо наше производе а самим тим и способност особа са инвалидитетом да створе феноменалне рукотворине.

Ивана Србиновић

дипл. дефектолог - радни терапеут

Др мед. Бојан З. Павковић
војник на цивилном служењу

МОЈ ПОГЛЕД

Да уопште постоји као установа Дом за одрсла инвалидна лица сазнао сам када сам добио решење о упућивању на цивилно служење војног рока, а то значи тек месец дана пре мог доласка у установу и након десет година образовања као здравственог радника. Ситуација гротескна! Уосталом, као и прилике у нашем друштву, као и наш образовни систем. За ову установу нисам чуо ни у средњој медицинској школи где сам се образовао за физиотерапеутског техничара, ни на Медицинском факултету где сам постао лекар, нити пак као обичан човек и члан друштва које тежи да буде хумано и социјално одговорно, већ као војник! Шта рећи више, а да не буде превише?!

Уопште не знајући каквога је типа установа нити која ће бити моја задужења, више смело него храбро, упу(с)тио сам се у једну "авантуру", на коју, сада сасвим сигурно знам, мало ко од мојих колега, па и ја сам, би се одважио када би знао шта га чека. Искрено говорећи, мене је чекало неколико великих разочарења.

Прво је била сама установа, тј. њена намена и организација - социјална установа отвореног типа, са елементима стационарне здравствене установе специјализоване за неуролошка обољења, са методама рада примарне здравствене заштите и тек по којом "примесом" рехабилитационог третмана. Има ли још где такве "мешавине"?! Очекивано би било да у установи намењеној смештају особа са инвалидитетом постоје оптимални услови за негу и превенцију потенцијално бројних компликација тешких болести, лечење и рехабилитацију, а то би значило добро организовану здравствену службу која поседује сопствену апотеку и изразито развијену службу физикалне медицине и рехабилитације, кадровски и технички оспособљену да се ухвати у коштац са тако тешким обољењима. То, међутим, не подразумева само соматску оријентисаност, јер су тело и душа једно и не смеју се одвајати, "једно без другог пате", већ целовити и индивидуални приступ човека као јединственом и непоновљивом делу природе или Бога (како је коме драго), а то би значило и много више мотивације, креативности, ангажованости и друштвености, заправо лепо осмишљен и добро искоришћен дан.

Друго разочарење био је (не)професионални однос и приступ особама са инвалидитетом од стране појединих здравствених радника у здравственим установама у којима сам одлазио на консултације и контролне прегледе у пратњи корисника, њихов недостатак знања, вештине и стрпљења у раду са овим особама. То је уједно и разочарење у образовни и здравствени систем. Небриге и немара, понекад и бахатости за изузетно кратко време било је превише. Али, наравно, много је више оних здравствених радника који су својом хуманошћу, љубављу према професије, предусретљивошћу и посвећеношћу на мене оставили снажан утисак. И добра и лоша искуства за мене као младог лекара подстицај су и смернице како треба, али и како не терба да се понаша и ради лекар.

И треће разочарење јесте само наше друштво, непосвећено, неупућено и неспремно за све изазове које пред њега постављају потребе појединаца, његових чланова, нарочито оних којима је потребно тако мало да би се осећали прихваћеним, потребним и корисним, а то мало јесу само добра идеја и добра воља, а народна мудрост каже "кад има добре воље и зло иде на боље".

Мени лично, као лекару, искуство боравка у овој установи и рада са особама са инвалидитетом биће од непроцењивог значаја у даљем професионалном раду и усавршавању, јер сам већ за ово кратко време упознао потребе и разумео очекивања ових особа, а као обичном човеку биће једно изузетно искуство које ме је духовно обогатило, а моју личност учинило свестранијом и слободнијом.

Желим да се захвалим уредницима на позиву да изнесем своје утиске и да замолим осниваче, управу, запослене и кориснике да ми не замере на сопственом мишљењу и не схвате ништа лично, у мери већој него што би требало, јер је било каква одговорност на целокупном друштву, а то управо значи и на сваком од нас, па како се трудимо тако и живимо, јер "живот нам враћа само оно што ми другима дајемо"!

ПРАКСА УЧЕНИКА НЕГОВАТЕЉСКЕ ШКОЛЕ

Медицинска школа "Надежда Петровић" Земун

Медицинску школу сам уписала, зато што волим медицину и веома је хумано то што помажемо људима којима је помоћ неопходна. После средње волела бих да завршим Вишу медицинску.

Моја прабаба је била инвалид, па сам имала раније контакт са особама која је инвалид.

Људи у Дому су нас прихватили чим смо дошли, а нама је то пуно значило. Сви су то добри и увек насмејани људи, Заувек ће ми остати у лепом сећању, сваки тренутак који сам провела у овом Дому.

Марија Халас

Ову школу сам уписао зато што волим да помажем људима и волео бих једнога дана да постанем доктор. Пре него што сам дошао овде нисам имао никакав контакт са инвалидима, али то се променило када сам стигао у овај Дом. Овде људи су сви добри и имају добре намере, свако је посебан на свој начин и то ми се јако свиђа.

Овај Дом ће ми увек бити у срцу и надам се да ћу овде доћи и у следећој школској години.

Марко Миљковић

Пре него што сам се определио за ову школу и ову струку, нисам имао никакав контакт са особама са инвалидитетом и искрено имао сам много предрасуда.

Тренутно завршавам другу годину Медицинске школе - неговатељски смер и после те две године

зближио сам се са скоро свим корисницима Дома, особа са инвалидитетом. Први пут сам био јако уплашен јер нисам био сигуран да ћу бити у могућности да им помогнем и веровао сам де се нећу снаћи тј. пронаћи у овом послу. Захваљујући корисницима и особљу уклопио сам се у заједницу и добио једно лепо искуство и још лепшу успомену.

Михајло Михајловић

Михајло Михајловић

Захваљујући гостопримству људи из Дома ове школске године успешно смо реализовали наставни план и програм, на чему смо Вам веома захвални. Надам се да ћемо и убудуће лепо сарађивати.

Невена Живковић
Наставник здравствене неге

Један дан на Земунском кеју

По први пут ја сам са својим пријатељима из Дома: Грбић Горицом, Петронијевић Мајом и Антић Чедомиром у пратњи запослених Утјехом Шћекић, Зубер Иваном, Симић Иваном и Гилић Марином отишла на Земунски кеј. То је за мене било једно веома лепо искуство које никада нећу заборавити.

Били смо поред реке Дунава, шетали, причали, смејали, гледали бродове. Дан је био као створен за све те активности. Свеж ваздух, леп сунчан дан и река су ми јако пријали. После шетње, мало смо се освежили уз сладолед, а по чекању комбија за повратак у Дом посматрала сам заљубљене парове, малу децу како се играју, шетају, псе и наравно момке.

С обзиром на осећај који је овај излазак оставио на мене, имала сам јаку жаљу да то испричам својој цимерки Иванишевић Вукици.

Пуно се захваљујем радницима Дома што су ме одвели да све то видим, и надам са да ћу поново ићи.

Захваљује се Силвија Ханзир

Чеда, Ивана, Марина, Утјеха, Маја, Горица и Силвија

ДОМ ВАН ДОМА

11.06.2008.

Испратили смо Наташу Крстић, она је одлучила да напусти Дом и са својим супругом Зораном живи у околини Кикинде.

Истога дана представници УСД-а учествовали су на Пасуљијади у Сомбору.

25.06.2008.

Гостовали смо на радију 202 у емисији "Ноћ са вама особе са инвалидитетом".

30.06.2008.

Удружење "Све је могуће" у сарадњи са *Yachting Clubom Kej* организовало је крстарење бродом за особе са инвалидитетом, њихове пратиоце међу којима је било јако пуно деце. Средства за двочасовно дружење на Дунаву обезбедио нам је генерални директор робне куће "Kej".

08.07.2008.

Током летње сезоне станарима Дома омогућено је два пута недељно излазак на земунски кеј.

11-13.07.2008.

У ДЕЛТА СИТИЈУ одржана је

изложба "Колицима до Олимпа" о Драженку Митровићу.

18.07.2008.

Удружење "Све је могуће" за своје чланове организовало је журку у "Авантура парку" на Ади Циганлији.

10.08.2008.

На позив Туристичке организације Ваљево и Удружења пословних жена Ваљева, а пре свега захваљујући госпођи Мили Џанковић, чланови Удружења станара Дома, пријатељи организације и сарадници из Дома за одрасла инвалидна лица, били су гости овогодишњих дана купина (Купинијаде), која се одржава у селу Ставе, испред Медведника, код Ваљева. Домаћин нам је била породица Драгице и Милована Степановића, угледни узгајивачи купина у овом крају, који су се потрудили да нас максимално угосте са прегршт домаћих специјалитета и мноштвом поклона.

Овом приликом сви присутни, кроз продајну изложбу Креативне радионице "Вредне руке", имали су могућност да се упознају са стваралаштвом особа са инвалидитетом. Гост манифестације био је амбасадор Јапана, његова Екселенција господин Тадаши Нагаи.

Хвала свима на овом дивном дану и госпођи Гизели Златановић великом пријатељу наше организације, која је такође подржала овај излет, са жељом да се и следеће године видимо у још већем броју.

* * *

Ових дана стигла је лепа вест за целокупни покрет инвалида. Наиме, Данијела Јовановић је доказала да и особе са инвалидитетом могу достићи врх Европе. Она је прва жена са инвалидитетом у свету, која је успела да освоји највиши врх Европе - Елбрус (5.642) на Кавказу у Русији. Данијелина највећа подршка у овој експедицији били су Савез за спорт и рекреацију инвалида Београда (ССРИБ), Клуб екстремних спортова "Позитив" и свакако њен тренер г-дин Слободан Стокић. Експедиција је организована под покровитељством Секретаријата за спорт и омладину Београда, уз донаторску помоћ Министарства рада и социјалне политике и бројних компанија.

Браво Дацо, све честитке, само тако настави!

* * *

У Београду је са радом почео Национални ТАКСИ, који између осталог, поседује и адаптирано возило са хидрауличном платформом за особе са инвалидитетом.

Бројеви телефона за наручивање возила: 011/3777999 или 08003777999

Рекламације и информације: 011/ 3073366

Возило треба наручити 24 часа раније.

Напомена: Висина улазних врата је 120 цм.

У плану је набавка још возила, која ће задовољити све критеријуме приступачности.

Приредила Зорица Филиповић

56 НАУЧНО-СТРУЧНИ СКУП ПСИХОЛОГА

"Развој и стандардизација у психологији"

Стручни скуп психолога 56-ти по реду, познатији као "Сабор психолога", ове године је одржан од 4. до 7. Об. 2008. на Копаонику. Тема скупа је била "Развој и стандардизација у психологији".

У оквиру ове довољно широке теме обухваћене су бројне психолошке дисциплине као и тематика. Тако је било говора о „Танзицији каријере” - тј. како психолошка наука одговара на изазове које доносе промене у друшву, „Мобинг” - утицај психолошких ефеката и заштита на раду, ту су и теме у области Психологије криминала, Психологије и менаџмента људских ресурса, Психологије маркетинга, Психологије спорта, као и теме везане за „Психологију индивидуалних разлика” - испитивање и поређење различитих димензија личности.

Посебно је важна била и тема везана за „Законске основе за оснивање психолошке коморе Србије”. Најзаступљенија и најактуелнија тема је ипак била везана за централну тему Сабора која се бавила улогом увођења стандардизације у савременом друштву а самим тим у струци, односно дефинисањем стручног профила психолога који се односи на област програма и рада високошколских установа. У том смислу важно је успоставити критеријум у које сврхе се психолози школују, како да буду у могућности да одговоре на све изазове који се стално мењају у савременом друштву. Потребно је прилагодити студијске програме и дефинисати струку како би била конкурентна. Такође се посебна тема бавила развојем примењене психологије тј. стандардима психолошке праксе. Ове теме аутоматски намећу и питања бољег повезивања и усаглашавања захтева науке и праксе, теоријског знања и примене истих у пракси. Дотакло се и питање несагласности академске и примењене психологије, па је једно од питања било, како то да се како је познато на психологију уписују најбољи ученици, из својих школа и лидери разреда, а да касније у пракси психолози не носе водеће улоге. Питање је да ли је проблем у образовном процесу и приступу рада на факултету, или евентуално неким особинама личности, улози ... Психолошка струка присутна је као помагачка у различитим сегментима друштва

и позиција психолога као пружаоца услуга је такође важна и може се сагледавати место и улога психолога у сваком од система.

Како видимо отворена су бројна питања и покренуте радне процедуре, а најдаље се отишло у изради, „Стандарда психолошке праксе” - нацрт, већ достављеног у штампаној форми приручника свим учесницима Сабора. Овај нацрт садржи разрађене процедуре примене психолошких знања и вештина /примене појединих тестовних процедура, временна потребног за примену неког теста, оцењивање или израду налаза, начин упућивања клијента у другу установу са посебним универзалним образцем и др./ . Израђени су посебни стандарди психолошке праксе за различите области /здравство, школство, област рада и организације, професионална оријентација, социјална заштита, психолошка делатност и форензичка делатност/. Такође нацрт садржи разрађен систем контроле квалитета рада /стицање лиценце, стручна пракса и менторство, усавршавање и акредитација програма, стручна помоћ и супервизија, евалуација праксе/. У прилогу су дати и „Правилник о изради и коришћењу психолошких мерних инструмената”, „Стандарди професионалног понашања - Етички кодекс”, „Нацрт предлога измена закона о психолошкој делатности”.

Сабору је присуствовао велики број учесника око 400, а значајно је напоменути да је ове године био присутан и већи број учесника других струка, а са којима психолози сарађују као што су лекари, психијатри, дефектолози, и сл. Као и увек и овог пута се показало да су овакви струковни скупови веома корисни у смислу упознавања са новинама и достигнућима у струци као и дружење и размена информација и искустава у раду међу учесницима. Такође треба истаћи увек лепо дружење и стицање нових познанстава, где ја посебно имам пријатна искуства јер сам и ове године са мојом цимерком из собе успоставила пријатељски однос, као и са цимерком са прослогодисњег Сабора.

Тања Војводић - психолог

ИЗЛЕТ НА РАЈАЦ

косидба на Рајцу 2008.

Сарадња креативне радионице и организације "Наше руке" датира још од сајма НВО на којем се УСД представило и са радовима креативне радионице, и од тада је почела успешна заједничка сарадња ове два организације. Представници организације "Наше руке" позвали су креативну радионицу да им се придружи на Рајцу, излажући своје радове на традиционалној косидби на Рајцу.

На Петровдан 12.07.2008. год. група станара Дома пошла је пут Рајца на завршницу традиционалне косидбе. Мени је ово други пут да идем на Рајца, али се првуг пута слабије сећам јер сам био мали. Иначе за тај крај сам посебно везан јер је моја покојна мајка управо из тих крајева, те нисам много размишљао о томе да ли да пођем горе, јер су ми корени једним делом из тог краја. Тога дана сам имао прилику да се видим са не-

колицином родбине, коју дуго нисам видео.

Завршна манифестација косидбе била је у недељу, 13. јула, тако да је у суботу било више простора за кретање, јер није била баш велика гужва. Ишао сам на врх Рајца и могу рећи да ми се свидео и поглед и околина, а ишао сам и до војног одмаралишта. Кад сам све то лепо обишао вратио сам се код другара из Дома да заједно уживамо у лепотама природе слушајући мало музику, јер су почели свирати када смо ми требали да пођемо кући, тако да нам је, мени посебно, тешко пао повратак, јер се атмосфета таман лепо загрејавала. Похвалио бих возаче и пратњу која је била са нама, а нарочито Марију Топић, која се трудила и била уз све нас сво

време. У ишкевивању неког другог излета, толико о Рајцу.

Дарко Ђокић

Права особа са ИНВАЛИДИТЕТОМ

Квалитет живота грађана једне земље је најважнији показатељ друштвеног развоја, а постојање свести заједнице о различитостима чланова друштва предуслов за његово остварење.

Особе са инвалидитетом изводе своја права како из међународних аката општег карактера као што је Универзална декларација Уједињених нација о правима човека, Пакта о економским, социјалним и културним слободама, Пакта о грађанским и политичким слободама, тако и из аката који се баве специфично правима особа са инвалидитетом, попут Стандардних права УН за изједначавање могућности које се пружају особама са инвалидитетом. Права особа са инвалидитетом у сфери радних односа се регулише актима усвојеним под окриљем Међународне организације рада, М.О.П.

Универзална декларација о правима човека је усвојена 1948, без иједног гласа против, на заседању Генералне скупштине Уједињених нација. Прва предвиђена овом Декларацијом се гарантују сваком човеку „без икаквих разлика у погледу расе, боје, пола, језика, вероисповести, политичког или другог мишљења, националног или друштвеног порекла, имовине, рођења или других околности (члан 2.)”. Члан 3. Универзалне декларације се свакоме гарантује право на живот, слободу и безбедност личности, а чланом б. да је право сваког човека да буде признат као правни субјект. Последња два наведена члана су од великог значаја за особе са инвалидитетом којима је често онемогућено да сами доносе одлуке и да иступају у различитим правним односима.

Конвенција УН о правима детета (усвојена 1989) је од изузетног значаја јер се у истој први пут изричито говори о особама са инвалидитетом и њиховим правима. Члан 2. ове Конвенције обавезује државе потписнице да ће поштовати и обезбеђивати права сваком детету „без икакве дискриминације и без обзира на расу, пол, боју коже, вероисповест, политичко или друго убеђење, национално, етничко или социјало порекло, имовно стање, онеспособљеност или други статус детета или његовог родитеља или старатеља”. Члан 9. Конвенције исцрпно регулише питање одвајања детета од родитеља која су веома значајна за случајеве деце и/или родитеља са инвалидитетом. Члан 23. се конкретно бави питањима деце ометене у менталном или физичком развоју и инсистира на њиховом достојанству, подстицању самосталности и активном учешћу у заједници. Неопходно је да дете са инвалидитетом има „ефикасан приступ образовању, услугама здравствене заштите и рехабилитације, запошљавању и потпуној друштвеној интеграцији”. Конвенција се залаже за укидање свих облика гетоизације, нарочито специјалних школа и других облика изолације.

Конвенција о правима детета представља значајан корак у борби за пуну друштвену интеграцију особа са инвалидитетом.

Наставак у следећем броју

Приредила: Прим. др. Богданка Чабак

Књигу “No Pity“ (НЕМА САЖАЉЕЊА), написао је Џозеф П. Шапиро. Он је, заправо, новинар, Американац, који је игром случаја професионално дошао у контакт са проблемом инвалидности и томе је и посветио своју каријеру. После низа чланака и интервјуа решио је да све обједини у овој књизи, која је заправо историја инвалидског покрета у Америци. Књига је писана једним новинарским, јасним језиком, и кроз низ личних примера показује како је некада било, а како је сада... наравно, у Америци.

Књигу је издао Информативни Центар за ОСИ "Лотос" из Тузле, а са енглеског превела Јелена Милошевић.

Већина људи са инвалидитетом зна да често постоји танка линија среће између самосталности и институционализације. Често зависи од нечег једноставног, као што је имати неког у близини ко ће вам нанијети дезодоранс, подићи вас из кревета, или вам помоћи да једете.

Сервис персоналних асистената је ново, приоритетно питање покрета за права особа са инвалидитетом. Закон о Американцима са инвалидитетом је гарантирао да радње и ресторани не могу дискриминирати лица са инвалидитетом и да послодавци не могу одбити да запосле неког на основу инвалидности. Али, каква корист од такве заштите за некога ко не може да добије потребну помоћ да устане ујутро из кревета?

Персонални асистенти помажу људима са инвалидитетом око активности које они не могу сами да обаве. То обухвата облачење и свлачење, спремање, храњење и купање, стављање у кревет, колица или каду и устајање из истих.

Док државе покушавају да смање трошкове, неки људи са инвалидитетом гурају сервис асистената ка новим границама - а то је њихово право да постану родитељи. Ли Кембел и Бил Ерл су се упознали у старачком дому у Мичигену 1978. године, када су имали по петнаест година. Обоје имају тежак облик церебралне парализе и користе колица, а Ли понекад користи синтетизер за глас да би говорила. Искористили су промјену ставова, нове законе и искорак у технологији да оду на колеџ, вјенчају се и да се 1988. преселе у властити стан, гдје им његоватељица, плаћена

из буџета, помаже седамнаест сати дневно. Године 1992. Ли је родила кћерку, Натали. Уз асистенцију, Ли је могла да доји новорођенче, али није могла да је узме да би је окупала или промијенила пелену. Држава је, пак, забранила асистентима да помажу око дјетета. Ако би Мичиген помогао Ерловима око родитељства, рекли су државни представници и други родитељи би захтијевали сличну службу. (Иронија је у томе што би његоватељи били овлаштени да помажу око дјетета да је оно рођено са инвалидитетом). Пар, будући да су обоје незапослени, није могао да приушти неког ко би о дјетету бринуо. Тако су социјални радници тог округа узели у разматрање да смјесте њихову кћерку у хранитељску породицу.

За Бил Ерла, ово је био још један примјер како друштво обезвређује и подцијењује људе са инвалидитетом, баш и као кад су њега, као тинејџера, испоручили у старачки дом. Ерл се радовао што ће видјети како Натали "изговара своју прву ријеч, прави први корак," рекао је у изјави на саслушању, пред државним законодавцима. "Немојте растуриати ову породицу зато што није као ваша." За Барбару Феј Вексман, жену са инвалидитетом која пише о правима на репродукцију, жеља округа да одузме дијете је био случај јасних предрасуда. "Изгледа да се сматра да јалови бијели парови без инвалидитета који припадају средњој класи, више заслужују да се старају о дјечи од њихових родитеља са инвалидитетом," каже она. Ерлови су успјели да одложе губитак Натали, када су се пријатељи понудили да им помогну око њега дјетета дан и ноћ, док се пар борио са државом.

Припремио:
Александар Бојчевић

Бицикл "лицем у лице"

Један тајвански проналазач дизајнирао је бицикл двосед који се вози "лицем у лице", а који би ускоро могао да се нађе у масовној производњи. Директору истраживачког центра на универзитету "Далеки запад" у Таинану, Чену Југангу, требало је годину дана да конструише овај бицикл. Његов нови бицикл може да се вози у положају "лицем у лице", традиционалном "лицем у леђа", па чак и у положају "леђа у леђа". "Положај "лицем у лице" погодан је за родитеља и дете, или парове који се "мувају", док положај "леђа у леђа" нуди обојници возача добар поглед, а онај ко је назад може да ослободи руке како би фотографисао или јео кекс, како каже Чен. Тајванске компаније већ су изразиле интересовање за овај бицикл, а проналазач се нада да ће се на улицама појавити веома брзо. Изум је већ патентирао у САД, Немачкој, Јапану и Кини.

Купи аутомобил добијаш пиштољ бесплатно

Купци аутомобила у "Макс Моторсу", у Батлеру, градићу удаљеном стотинак километара од Канзас Ситија, САД, добијају чек од 250 долара и могу да бирају на који начин ће их потрошити - на бензин или на пиштољ. Ову необичну акцију, продавац Волтер Мур, је покренуо надајући се да ће тако повећати промет. И заиста, број купаца се повећао и већина се одлучује за пиштољ, а он им препоручује да узму полуаутоматски, јер у њега стане више метака. Свестан је да би у било којем другом граду, оваква акција изазвала протесте људи, али у овом градићу, где, како Мур каже, "сви верују у Бога, храброст и пиштоље", то није случај.

Хигијена ногу

Ванг и његова супруга, иако су још били на меденом месецу, препирали су се око тривијалних ствари. Након једне препирке, почели су да ређају чашицу за чашицом жестоког пића, након чега је Ванг, у несвесном стању, пао на кревет, а да претходно није опрао ноге. Ово је разљутило његову супругу, која је запалила постељину. Супруг је успео да се пробуди, али је одмах уследила туча између супружника, након које је изнурени и пијани муж колабирао. Како је ватра захватила већи део собе, Луо је побегла, остављајући онесвештеног супруга у ватри.

50. рођендан Штрумфова

Ко је штрумфовао Штрумфету без штрумф гумице? Питао је забринути Велики Штрумф окупљеном збору. Након наеколико тренутака тишине из позадине чуо се намргођени глас: „Мрзим штрумф гумице!” У шуми, негде у Европи, живе плава бића величине миша. Стотињак Штрумфова и једна Штрумфета, штрумфује кроз сећања на детињство генерација људи широм света. Прва појава на "светлу јавности" догодила се 1958. у стрипу о авантурама Јохан ет Пирлота белгијског аутора Пјер Пејо Клифорда. "Ове године на 50. рођендан штрумфови се спремају да заштрумфују 20 градова Европе", рекла је новинарима Вероник Кулифорда, ауторова кћи. "Инвазија ће почети 20. јануара и завршава у октобру", навео је Хендришк

Цоусман, директор компаније ИМПС, власнице ауторских права за штрумфове. Десетине хиљада Штрумфова наћи ће се у продаји, а приходи су намењени УНИЦЕФ-у, у плану је и аукција великих фигура Штрумфова, нови серијал од 26 епизода са појавом нових ликова и јунакиња, 26. стрип албум ће бити објављен 18. јануара у Француској у тиражу од 200.000 примерака. Своју популарност су стекли у 272 получасовне епизоде у продукцији Хана Барбера.

Цветак

Један мали цветак, расте у самоћи,
 Туробне ноћи...
 Пита се зашто сам стоји на
 Окрутној хладноћи...
 Зашто немам никога да ме воли...
 Нисам леп попут руже,
 што својим, латицама од свиле
 Глади нежно лице млађане лепотице.
 Нисам мирисан попут јоргована
 Који раскошан стоји међу
 Својим друговима.
 Нисам дражесан, као мала
 Љубичица која расте у трави и
 чека да је мало дете обавије
 својим ручицама...
 Али опет, овде сам и постојим,
 И ја желим бити вољен
 Због нечега што имам...
 И ако мало људи цени и види
 Моју лепоту...
 Скоро па и нико...
 Зар тражим много?
 Волети ме, зар је тако тешко?
 Тражим само тренутке љубави
 И ништа више.
 Само то довољно ми је да
 Одем до месеца, до звезда
 И пуним срцем љубави
 Обдарим некога кога
 се исплати волети!

Ђурђица - Ђука Лазић

Пред Пекинг

У оквиру припрема за одлазак у Пекинг атлетска репрезентација особа са инвалидитетом вредно тренира и такмичи се, а међу њима и наш Митровић Драженко, који је након припрема у Крагујевцу отишао са екипом у Вараждин на такмичење са којег се вратио са три медаље, златне за копље и диск и сребрном за бацање кугле. Након Вараждина Драженко је имао прилику провести пар дана у Дому са пријатељима, а након тога наставио је припреме на Златару. У моменту када изађе овај број, Драженко и цела репрезентација особа са инвалидитетом биће у Пекингу, а ми им свима желимо много среће и успеха.

Ивана Зубер

Афоризми:

1. Географски атласи нам журе, по њима смо већ у Европи.
2. Ми смо мала земља, али смо велики по броју сиромаштва.
3. Пензионери иду сваког дана у шетњу - од лекара до лекара.
4. Кад неправда дели награде, правда добија шипак.
5. Ако сте без длаке на језику, тражиће вам и длаку у јајету.
6. Ми извозимо најбоље што имамо, то су наша деца.
7. Штрајк глађу најчешће организују они - који су сити свега.
8. Малим дужницима се отписује камата, а великим - дуг.
9. Политичарима пре избора и ловцима после лова - не треба веровати.
10. Дрога се купује новцем, а плаћа животом.
11. Да бисте имали што лепши осмех, не показујте никоме зубе.
12. Ако имаш јахту, лако ћеш хватати рибе.

Припремио: Момчило Ружичић

ПРОФЕСОР ВОЈА

Када сам пре неки дан у гомили људи препознао мог професора математике из треће београдске гимназије, било ми је необично драго. Препознао је и он мене, а нисмо се видели готово тридесет година. Попричали смо десетак минута на обострано задовољство, евоцирајући успомене на давно прошло време. Као ученик друштвено-језичког смера, математику сам сматрао за споредни предмет, али професор Воја Александрић није тако мислио. Он је, као један од строжијих, био задужен да васпитава немирне ђаке спартанским методама, данас неприхватљивим и чудним, а у оно време потпуно уобичајеним. Те методе сам, хтео то или не, више пута осетио на својој кожи. Једно од правила школе је било да девојке у нашој гимназији нису смеле да носе панталоне од 1. априла до 1. октобра. Мушкарци су морали бити подшишани, а коса није смела да пада на уши и на крагну. На часу смо носили радне блузе плаве боје, а девојке плаве кецеље. Оне са дугом косом морале су да вежу реп или направе пунђу. Ако сам случајно дошао у школу неподшишан, Воја би ме ухватио за зулуф и подигао из клупе све док се од бола не подигнем на прсте. То је значило да сутра не смем ни да помишљам да се појавим такав у школи. Ако би неко био ухваћен да пуши у школском дворишту, био би истеран из школе по кратком поступку. Покојни директор Драгутин Јововић - Фирга, председник удружења свих гимназија бивше Југославије, није имао милости за онога који се огрешио о школска правила. Обично су они који су залутали и којима није било место у овој школи уписивали шесту или једанаесту гимназију, где је критеријум био знатно блажи. Професор Воја би, обично, сваки проблем са неким непослушним ђаком решавао сам. Ако је неко био толико дрзак да му се безобразлуци понављају у континуитету, он би га послао код директора. Одлазак код директора био је страшно мучан, са лупањем срца и трњењем ногу, а могао је да значи само нешто лоше. Укор пред искључење је била најчешћа казна с којом сте излазили из директорове собе. Страхопоштовање које смо сви у себи носили било је саставни део наших живота. Ако би се неко од професора на родитељском састанку пожалио на ђака, исти је од

родитеља добијао грдњу или батине, али никако подршку. Стајање у ћошку на часу, лицем окренути према зиду, била је најблажа казна за ђака. Данас би неког професора родитељ тужио за тако нешто, ако га већ пре тога не би и премлатио. Иако су професори били строги према нама, ми смо их поштовали, када смо постали своји људи позивали смо их на годишњице матуре, односећи се према њима као према сопственим родитељима. Били смо жељни знања, упијајући сваку њихову реч. И сви су нам били једнаки. И они на чијим смо часовима непрестано брбљали и они код којих нисмо смели ни да писнемо. Када смо их касније сретали на улици, као студенти и запослени људи, јављали смо им се с поштовањем и захвалношћу за оно што су нам подарили. Били би смо увек спремни да им било шта помогнемо и учинимо за њих. Поједине моменте из ондашњег ђачког живота тешко је данас некоме објаснити, а истоме још теже да схвати. Некако, за све смо имали времена. Бавили смо се спортом, учили, одлазили у позоришта, биоскопе и дискотеке, заљубљивали се у девојке, одмењивали родитеље у кућним пословима, без умора на лицу упијали смо живот који нас је носио својим током. Једноставно, били смо сигурни у себе и знали смо да идемо правим путем. Младост смо трошили на свој начин, без прободених обрва и језика, без пирсинга и тетоважа, без нервозе и похлепе, били смо задовољни оним што имамо и били смо бескрајно срећни. Данас су дошла друга времена, па ни школе и односи који у њима владају нису ни налик на ондашње. У основној школи коју похађа мој син, наставнику ликовног је ђак опалио шамар, а исти је наставницу хемије убацио у контејнер. За многе ученике он је постао херој. И што је најгоре, то је појава која све више узима маха. Насрнути на неког ко је ту да би вам пренео знање и направио од вас човека, равно је сечењу гране на којој седите. Када прође доста времена, људи се понекад сретну када се томе најмање надају. Једни ће се срести и пружити руку уз осмех, други ће се правити да се нису ни видели, а трећи ће пропасти у земљу од стида.

Саша Поповић - Поп

◇	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1								◇		
2			◇							
3				◇						
4	◇									
5				◇						
6			◇							
7										

УКРШТЕНЕ РЕЧИ

Решење укрштених речи из прошлог броја.

Водоравно:

1. Молекул - СХ;
2. И - Бразавил;
3. Со - Летина;
4. Вечити лед;
5. Уча - Бонсаи;
6. Та - Мрскост;
7. Профитанти.

Припремио: Момчило Ружичић

Водоравно:

1. Врста пецива (Франц.) - Потврдна реч; 2. Народни универзитет (скр.) - Лакрдијаш (Итал.); 3. На ову страну, овамо - Врста тканине; 4. Песме за успављивање деце; 5. Лична заменица - Наша ТВ-водителјка Адријана; 6. Спортски клуб - Јасност; 7. Врста белог минерала.

Усправно:

1. Боја за косу - Одбојкашки Савез Војводине (скр.); 2. Становница Румуније; 3. Обим - Врста инсекта, зоља - Луксембург; 4. Ад акта (скр.) - Понд - Јесте, да; 5. Љубазан, предусретљив; 6. Халапљивост; 7. Небрижљиви; 8. Саставна област Швајцарске; 9. Диско клубови (жарг.); 10. Предак (Лат.).

ОБАВЕШТЕЊЕ ЧИТАОЦИМА "ПОГЛЕДИ"

Поштовани читаоци, обавештавамо вас да у Дому у оквиру радно-окупационих активностижељи нмамо креативну радионицу коју спроводимо у сарадњи са Установом и Удружењем станара Дома. У њој раде и креирају станари и пријатељи Дома. Негују се и поштују стари занати:

- праве се цветни аранжмани,
- израђује накит од перлица, полудрагог камења и фимо масе,
- боји грнчарија,
- праве честитке,
- раде таписерије,
- ради на разбоју,
- сликавање мајица итд.

Сваки производ је јединствен, прави уникат.

.....

За више информација обратити се Жељку Димитријевићу на телефон 063/801-97-95 и Ивани Симић, радном терапеуту тел. 064/0797902

У нашем Дому налази се стална изложбено-продајна постава радова корисника наше установе.

MC ORTOPEDIJA MC

Bože Baucala 2, Beograd
Tel. 011/2337-331, Fax. 011/2339-783
E-mail. orto-mc@eunet.yu,
www.ortopedija-mc.co.yu

Veliki izbor ortopedskih pomagala
(štake, štapovi, mehanička kolica, toaletna kolica,
elektromotorna kolica, dizalice, kreveti,
antidekubitalni program...)

Pomagala možete dobiti na nalog, overen u
nadležnoj filijali Fonda zdravstvenog osiguranja